

РЕШЕНИЕ

№ 2106

гр. София, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **379** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ вр. чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на началника на група в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ - отдел „Пътна полиция“ /ПП/ предявена чрез юрк. М. Д. срещу Решение № 4046 от 28.10.2022 г. по описа на СРС, постановено по анд № 9903/2022 г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 21-4332- 010135 от 25.05.2021 г., издадено от началник на група в ПП СДВР, с което на М. П. за нарушение на чл.137а, ал.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. на основание чл. 183 ал. 4 т. 7 ЗДвП, а на основание Наредба N I₃-2539 на МВР са отнети общо 6 точки.

Изложените в касационната жалба доводи са за нарушение на закона и допуснато съществено нарушение на процесуални правила при постановяване на оспореното решение– касационни основания по чл.348 ал.1 т.1 и т.2 от НПК. Сочи се неправилно интерпретиране на събраните и приобщени по делото доказателства, като необосновано превес е даден единствено на изложените от страна на защитата обстоятелства. Поддържа се тезата, че съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно

постановление са в съответствие с материалните изисквания и процесуалните правила в ЗАНН. Твърди се, че съдът не е положил необходимите усилия да събере всички относими доказателства за разкриването на обективната истина. Такива не сочи. Искането е отмяната на оспореното решение на СРС и потвърждаване на НП № 21-4332- 010135 от 25.05. 2021 г., издадено от началник на група в ПП СДВР. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В проведеното публично заседание по делото касационният жалбоподател не се явява и не се представлява. С молба от 07.03.2023 г. са депозиран писмени бележки от юрк. Д., в които се поддържа отмяната на оспореното решение и потвърждението на НП на основанията въведени в касационната жалба, като отново възражава срещу размерът на адвокатското възнаграждение.

Ответната страна - М. Л. П. не изразява становище по постъпилата жалба, не се явява и не се представлява в проведеното публично заседание по делото.

Представителят на прокуратурата – прокурор Д. от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а оспореният съдебен акт за правилен и законосъобразен.

Административен съд София – град Х. касационен състав, като взе предвид твърденията на страните и с оглед предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, излага следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Процесното обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон.

С оглед очертания предмет на спора, следва да се отбележи:

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 26.04.2021 г. в [населено място], М. П. управлявал в [населено място] автомобил, като около 13.30 ч. в района на [улица] бил спрял за проверка от служители на СДВР, които приели за установено, той е управлявал автомобила, без да е поставил безопасителен колан, с какъвто бил оборудван автомобилът, за което бил съставен АУАН, но въпреки вписаното в акта възражение, административно-наказващият орган издал обжалваното НП № 21 - 4332 - 010135 / 25.05. 2021 г. Фактите по делото съдът установил въз основа на приобщените документи по административно-наказателната преписка.

За да отмени НП, районният съд е приел, че „липсва основание в доказателствата възраженията на М.П. срещу обвинението за извършено от него административно нарушение на чл. 137а ал.1 ЗДвП да не бъдат приети от съда за основателни“. Изведен е мотив още и, че „липсата на незаинтересовани свидетели - очевидци и на други доказателствени материали с несъмнено установена достоверност които да потвърждават твърденията на актосъставителя, който се явява заинтересован по делото свидетел, което не позволява категоричен извод за вината на жалбоподателя за нарушението по обвинението в АУАН, какъвто извод е направен от полицейски служител – актосъставител“.

По силата на чл.218 ал.2 от АПК, за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи служебно.

По силата на чл. 189 ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така, законодателят е обърнал доказателствената тежест спрямо нормата на чл. 170 ал.1 от АПК, поради което приложима е нормата на специалния закон. Същата установява презумптивна доказателствена сила на редовно съставеният АУАН подлежаща на оборване от наказаното лице. След като съдът не е приел, че АУАН е нередовно съставен, то е следвало именно жалбоподателят да обори установеното в АУАН в т.ч. и да ангажира доказателства или доказателствени искания в тази насока. В противен случай, съдът следва да кредитира установеното и отразеното в процесния АУАН.

Посоченото обстоятелство представлява касационно основание по чл.348 ал.1 т.2 от НПК.

На следващо място, съдебният състав на СРС не е провел разпит на посоченото като актосъставител, лице. Независимо от факта, че същият е определен като заинтересован свидетел от съдебният състав, то качеството заинтересован свидетел има отношение към начина и степента в която съдът ще кредитира показанията му, но не освобождава съда от изискването да проведе разпит с оглед установяване релевантните за спора обстоятелства. Още повече – при липса на каквито и да било други свидетели, както сам приема първоинстанционният съд. Това дава основание да се приеме, че е налице посоченото в жалбата касационно основание по чл. 348, ал.1, т.2 НПК, като съдът не е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, респ. да събере всички доказателства, необходими за изясняване на спора. Още с отговора на жалбата срещу НП е заявено събирането на доказателства - „разпит на служителите в предстоящото съдебно заседание за установяване на обективната истина“. С разпореждане № 9355 от 23.08.2022 г., съдът разпоредил актосъставителят да бъде призован и разпитан в съдебно заседание, като видно от призовка на л.7 от делото по ах.9903/2022 същият е редовно призован за свидетел в съдебната зала. С това следва да се приеме, че съдът е уважил доказателственото искане на страната. В проведеното съдебно заседание по делото на 03.10.2022 г., Е. Л. не се е явил, а съдът в хода на съдебното следствие приел, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на актосъставителят като свидетел и предвид липсата на искания дал ход на делото по същество и обявил, че ще се произнесе с решение.

По силата на чл.58б ал.6 от ЗАНН съдът може да разпитва свидетели, ако прецени, че това е необходимо за разкриване на обективната истина.Съгласно ал.7 на посочената разпорежба,свидетел, който е редовно призован и не се яви без уважителни причини, се довежда принудително от органите на Министерството на вътрешните работи. Ако свидетелят посочи уважителни причини за неявяването си, принудителното довеждане се отменя.

На база на изложеното се налага извода, че неявяването на свидетел не е освобождава съда от задължението да проведе разпита, след като съдът сам е преценил необходимостта от този разпит и е призовал свидетелят. В настоящият казус и с определение от 03.10.2022г. от проведено по делото заседание, съдът е посочил, че изясняване обстоятелствата по делото не се налага разпит на актосъставителя като свидетел. При липса на други мотиви в оспореният акт и други данни по делото, следва да се приеме, че първоинстанционният съд квалифицира неявяването на свидетеля като основание водещо до отпадане необходимостта от събиране на допуснати гласи доказателствени средства. Настоящата касационна инстанция не

споделя подобна постановка и счита, че след като съдът е постановил разпореждане с което е призовал свидетел, респ. допуснал доказателственото средство, следва да отмени същото за да не счита обвързан със собственото си процесуално поведение. Несъбирането на допуснато доказателствено средство в рамките на служебното начало представлява съществено процесуално нарушение. Още повече, когато в резултат на това нарушение съдът е тълкувал фактите и възприел обстановката изцяло във вреда на страната, поискала доказателственото искане.

Като следствие от дотук изложеното - неправилни и необосновани се явяват и изводите на районния съд, че липсват доказателства за извършено нарушение на чл. 137а, ал.1 ЗДвП от М.П..

С оглед отправеното от касатора искане за присъждане на разноски, настоящият състав счита, че по тях и по аналогия с текста на чл.226 ал.3 АПК, следва да се произнесе районният съд.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 222, ал. 2 т.1 от АПК, Административен съд София – град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 4046 от 28.10.2022 г. постановено по анд № 9903 по описа на СРС за 2022 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.